

Pantanal

království papoušků
a jaguárů

2.část

Čápi jabiru
při západu slunce

Text a foto: František Brzák, cestovatel a fotograf

Je ráno a já opět vstávám dříve než příroda. Po třiminutové snídani usedáme do lodky a vyrážíme na řeku Cuiabá, přesněji na její klidnější ramena, která jsou samozřejmě zarostlá hustou vegetací, a jejich menší šířka nám umožňuje hledat zvířata na obou stranách řeky. V lodce na řece zůstáváme celý den, protože vracet se na oběd by byla tříhodinová ztráta a to si nemůžeme prostě dovolit.

Rýže s masem, můj každodenní oběd
na řece v lodce

Přímo u řeky pozoruji jednu stromovou dutinu a pokřikuju oblíbené „ara, ara, ara...“ No a ono to funguje. Na chvíli se objevila hlava ary zelenokřídlého. Papoušek si nás chvíli prohlížel, a když vyhodnotil bezpečnou situaci, opět zalezl. Arové zelenokřídlí jsou běžnými obyvateli Pantanalu, i když v této říční části rozlehlých mokřadů jsou méně vidět oproti arům hyacintovým.

Zanedlouho slyším známé skřeky, a protože je už důvěrně znám, pospícháme po řece za pravým přírodním divadlem, které nám tentokrát odehraje

Hnízdící ara zelenokřídlý.

vydra obrovská, nebo v řeči místních vodní lev. Celá početná rodina nedaleko ode mne právě zahájila snídani a je vidět že lov byl velmi úspěšný. Zakotvili jsme lodku a silný proud nás unášel směrem k vydrám, které jsme v tu chvíli vůbec nezajímali. Byl jsem od nich snad jenom 3 metry a dokonce jsem už cítil typickou vůni syrových ryb. Paráda, přál bych vám to vidět.

Ještě ten den v podvečer mám opět štěstí a pozoruji i fotografuji papouška chiriri (*Brotogeris chiriri*). Tak tohoto krasavce vidím poprvé v pantanalské přírodě a docela mne překvapuje, že mu nevádí a chutnají nezralé a velmi kyselé plody mangovníku. A ani s nimi nešetří, několikrát si klovně do plodu a hned jde na další, no asi si to může dovolit, je jich tady opravdu bezpočet. Tento papoušek je velmi čilý. Asi po hodině

Vydra obrovská
při ranní hostině.

Papoušek chiriri patří mezi velmi elegantní druhy.

pozorování se malé hejno zvedlo a odlétlo.

Další den cestou na snídaní kousek od mého ubytování pozoruji dalšího zástupce papoušků, tentokrát již mého známého z první pantanalské expedice, nandeje černohlavého. Těmto papouškům zase naopak chutnají jenom spadané a přezrálé plody manga a to je asi jediná možnost si je vyfotografovat. Pozoruji jejich chování, a pokud zrovna nežerou, schovávají se do hustých korun stromů a to blízko hlavního kmene, kde nejsou prostě vidět.

Celé dva dny se věnujeme hledání dalšího atraktivního zástupce pantanalské přírody a to mravenečnicka velkého. Je to velmi plaché a zajímavé zvíře, které musíte hledat v jeho teritoriu, tam kde jsou termiště, a to způsobem

Ocelot velký

„chodit, jezdit a koukat“. Pokud ho v dálce neobjevíte, většinou se vám schová do křoví a tím je pro vás neviditelný. Až druhý den navečer se to povedlo. Byl tam i s mládětem, které mu na hřbetě dělalo srandovní hrb. Tady jsem si poprvé musel i zaběhat, kdy na otevřené planině byl na svoji postavu docela rychlý a stále mi mizel ze záběru. Podle výrazu mláděte, které se mi na fotografii jasně pošklebuje, jsem asi s dlouhým objektivem, který na běhání není zrovna dobrý, vypadal všelijak.

Ary arakanga nemůžete na rozdíl od zelených papoušků přehlédnout a dokonce mne překvapili, protože tady to není jejich území a můj průvodce mi potvrdil, že jsou vidět velmi zřídka a to jenom v pralesních lokalitách a jenom jednotlivé páry. Například v Kostarice je běžně vidíte v početných hejnech.

Nandej černohlavý patří mezi druhy, které můžete v Pantalanu pozorovat.

Fotografie nasbíraných a popsaných palmových plodů.

Několik celých dnů jsem pozoroval jednu stejnou menší skupinu arů hyacintových a snažil se pochopit, proč žijí jenom zde a co zázračného v jídelníčku tady nacházejí. No a překvapení se konalo-nekonal. Jejich jednotvárná a jednoduchá strava se skládá ze 3 druhů palmových plodů licuri, acuri a bocaiuva, ale občas si zobnou do spadných plodů manga, na zemi seberou trochu písku a zaschlého bahna. Další, čeho jsem si všimnul a co jsem nevěděl je, že oni loupou tyto ořechy jak nedozrálé zelené, tak i spadlé hnědé. Toto je opravdu vše, a když si

Ara hyacintový

Ara arakanga

uvědomím, co všechno jim v zajetí nabízíme a jak jsme zklamaní, když něco nevezmou, a co píší různé chytré knihy, články a odborníci, tak mám asi jedno vysvětlení, které vás určitě napadne taky. Co jim ale bohužel u nás v Evropě nemůžeme nahradit a co oni určitě potřebují, je svoboda, slunce a teplo.

A nyní něco, co se asi některým líbit nebude. To tak stojím pod stromy a nade mnou si hraje asi 16 arů hyacintových v různém věku, docela si už na mne i zvykli a pravidelně odpovídají i na mé zvuky. Podívaná je to parádní. V tu chvíli mne napadá, když si vzpomenu, jak je máme všichni v zajetí někde zavřené celý jejich život a jaký život žijí zde ve volnosti. Věřte, že ta svoboda je na nich hodně, hodně vidět. Je mi z toho trochu smutno, a kdybych měl kouzelnou hůlku, asi bych něco změnil.

Pantanal – kde ve světě se setkáte s tím, že většina ptáků, které vidíte kolem sebe, jsou z řádu papoušků jako tady v Pantanalu? Z vlastní zkušenosti mohu říct, že snad jenom v určitých částech Austrálie. Je to opravdu papouščí ráj a pevně věřím, že jsem tu nebyl naposledy.

Pantanal – fotografie mého ubytování pomocí dronu.

Kontakt na autora:
František Brzák
Fotograf, cestovatel a milovník zvířat
E-mail: brzak@fbssystem.cz
www.fbphoto.cz